

— Сестра ми ли? Немà азъ имахъ сестра? извика Владо съ силенъ и отчаянъ гласъ.

— Да, имаше сестра. Казваше се Петя — три години по-малка отъ тебе.

— Ами защо не я избави отъ огъня? ядосано промълви Владо.

— Не можахъ, синко, не можахъ. Бѣхъ на двора. Кжщата пламна. Буенъ огънь забуча до облацитѣ. Чухъ плачъ отъ кжщи. Приближихъ се, ала нѣщо ме удари по главата и азъ паднахъ въ несвѣсъ. Какво е станало по-нататкъ, не зная. Когато се свѣстихъ, видѣхъ, че съмъ всрѣдъ гора. Спуснахъ се къмъ рѣката Камчия да се удавя отъ жалъ. Въ тая минута чухъ детски плачъ. Обърнахъ се, на десетъ крачки отъ брѣга, до едно дърво, стоеше петъ годишно дете, и това дете бѣше ти, Владе . . .

— Азъ ли? изкрѣска Влади, вѣнъ отъ себе си.

— Ти бѣше. Ти ми домилѣ и азъ не се удавихъ, а останахъ да те отхраня и отгледамъ.

При тѣзи думи старецътъ дигна нагоре очитѣ си, а тѣ бѣха пълни съ сълзи. После той продължи:

— Бѣ срѣдъ нощъ. Азъ нищо не виждахъ и пжтъ не можахъ да намѣря да те изведа. Не знаяхъ де съмъ. Това бѣ най-страшното. Изведнажъ чухъ гласъ отъ дървото: „Мълчи!“ Дигнахъ глава на горе и видѣхъ, че на дървото, до което ти стоеше, стои страшенъ човѣкъ съ насочена пушка къмъ мене.

— Стой! рече той.

— Убивай! отговорихъ азъ. Човѣкътъ ме позна.

— Петре, ти ли си? И като му се обадохъ, той скокна отъ дървото и ме прегърна; тебе цѣлуна нѣколко пжти и съ задавенъ гласъ продума: